

STRESZCZENIE

Na podstawie przykładów ze świata rzeźby i architektury oraz własnych doświadczeń i przemyśleń, w rozprawie doktorskiej wykazuję, jak różne emocje, a co za tym idzie - interpretacje mogą towarzyszyć czytaniu dzieła, w zależności od jego skali, sposobu oddziaływania na odbiorcę i otoczenie oraz kontekstu - zarówno miejsca jak i osobistych okoliczności.

Bagaż, na który składają się nasze indywidualne doświadczenia i wrażliwości (także te związane ze zmysłami), aktualny stan emocjonalny i zdrowotny, ale również wiek czy cechy fizyczne, może mieć ogromny wpływ na to, w jaki sposób odbieramy dzieło sztuki - ponieważ pojawia się osobisty kontekst i napięcia znaczeniowe pomiędzy dziełem a jego odbiorcą.

Wybrałam moduł jako jednostkę powtarzalną, neutralną, będącą częścią całości – budulcem finalnego dzieła, zyskującym nową wartość po zestawieniu w całość. W kontekście tytułowego „BAGAŻU” wydał mi się najbardziej odpowiednią formą, na tyle uniwersalną aby móc go rozwinąć w zagadnienia związane ze skalą i relacją z otoczeniem.

W pracy rozpatruję moduł pod wieloma względami, w różnych interpretacjach przenikających się wzajemnie. Nie ograniczam się wyłącznie do brył, interpretując moduł także jako gest, powtarzalne czynności – podczas tworzenia rękodzieła, jak tkanina czy koronka, czy też maszynowego formowania, cięcia, montażu. Wreszcie - być może najważniejszy w mojej twórczości moduł - to człowiek. Jednostka w dużym stopniu powtarzalna, o podobnej strukturze, budująca społeczeństwa, a jednak posiadająca indywidualne cechy, zmieniające się pod wpływem relacji, doświadczeń, często ukryte lub widziane tylko z bardzo bliska.

Moją przestrzenną interpretacją tematu jest pięć dzieł opisanych w rozprawie doktorskiej i zaprezentowanych w galerii Forum na Wydziale Sztuk Pięknych UMK w Toruniu.